

KÁROVÁ DÁMA

Š Á R K A Z M Á T L Í K O V Á

COSMOPOLIS

KÁROVÁ DÁMA

Š Á R K A Z M Á T L Í K O V Á

Poděkování

Děkuji svým nejbližším za jejich podporu,
korektury při prvních čteních,
pochvalu i kritiku, které mě posouvají vpřed.

Děkuji Evičce, Dance, Dáje, Janě, Lucii, Silvii i Jožovi
nejen za odborné konzultace v oblasti práva.

Děkuji Terezce, která jedinečně propojila
moje řádky se svými obrázky.

Děkuji ochránci všech spisovatelů...

Šárka Z.

Těžké probuzení

březen 2013...

Znáte ten pocit? Krásně tvrdě si spíte, spíte a spíte. Najednou se ale začnete probírat. Vlastně se probírat vůbec nechcete, ale vaše vědomí se dere dopředu, nenechá se uprosit a dává signál očím, které začnou kmitat víčky. Vám to začne být nepříjemné, ale i tak vás vaše vědomí nedobrovolně donutilo oči otevřít. Jste naprosto dezorientovaná... Jste doma? Nebo na chalupě? U vašich rodičů, nebo dokonce v hotelu? Nemáte ponětí. Než začnete bádát dál, už víte, že k vaší dezorientaci patří i ukrutná bolest hlavy.

Mám kocovinu? Asi jsem to včera přepískla s tequilou. Ale kde to jsem? Tohle vypadá trochu jako záchytka. Žádná záchytka! Do prdele to je nemocnice! Přístroje s děsivými křivkami, podivný měřič na prstu, kanyla vedoucí ke kapačce. To je jako z nějakýho blbýho seriálu typu „Nemocnice Chicago Hope“!

„Haló, pomoc, pomoc, pojdte sem!“

Najednou mě přepadla strašná panika. Něco se stalo! Něco se mi stalo! Ježíši, co? Rychle se snažím alespoň pohnout nohama, abych se uklidnila, že nejsem ochrnutá. Strašně, strašně se snažím si vzpomenout. Vtom z dálky slyším hlas. Já... v tom zmatku jsem se zapomněla představit. Jmenuji se Klára. Jmenuji se Klára a jsem alkoholička. Haha! Ne, to byl blbej vtíp. Jmenuji se Klára, nejsem alkoholička, i když mám dost

ráda tequila, to už vlastně víte. Ale krom tequily mám taky ráda rychlá auta. Takže auta a alkohol... teď jsem se do toho nějak zamotala... nekombinuji řízení s alkoholem... alespoň určitě ne včera... co bylo, kurňa, včera...?

Do pokoje vstoupila zdravotní sestra.

„A dobré ráno, Šípková Růženko, už jsme se o vás začínali bát.“

Klára: „Dobrý den. Co se stalo? Proč jsem tady? Kde je můj manžel a kde Fredy? Kde je můj syn? Nestalo se mu něco? Nestalo, že ne?“

Sestra: „Ne, nebojte se, váš syn u nás není. Jsem si jistá, že je v pořádku a váš muž určitě za chvíli přijde. Měla jste nehodu v autě. Více vám asi poví váš manžel a pan doktor. Zatím nevstávejte, ať se vám neudělá špatně.“

Klára udělala nechápavý obličej: „Nehodu v autě? Já sama?“

Zdravotní sestra se zastavila při své činnosti a odpověděla: „Nezlobte se, ale my nesmíme pacientům nic sdělovat.“

Klára s výrazem psích očí: „Sestro, moc prosím. Musím to vědět.“

„Bohužel myslím, že ne.“

Sestra se chtěla zjevně vyhnout dalším Klářiným otázkám, a tak se vydala směrem ke dveřím.

Michal a Fredy jsou v pořádku. Jela jsem sama? Že bych bourala?

„Sestro, kde to vlastně jsem?“

„Ve Vrchlabí,“ stihla odpovědět sestra těsně, než za sebou zavřela dveře.

Vrchlabí... to je přece u Špindlu... byli jsme asi ve Špindlu... Špindl... jeli jsme bez Fredyho... s Yannisem a Kyrou. Už jsem doma. Byli jsme... dělali... chtěli jsme jet na... řídila jsem já? Kdo jiný by řídil? Nikomu auto nepůjčuju! Do prčic, nemůžu si vzpomenout.

Do pokoje vešel Klářin manžel Michal. Vyděsila ji jeho vizáž.

Proboha. Vypadá strašně! Jako kdyby byl po parádním tahu nebo pár nocí vůbec nespál.

Michal se pokusil na tváři vykouzlit úsměv: „Ahoj, lásko, díky bohu. Měl jsem o tebe takovou starost. Tolik mě to mrzí!“

„Co se stalo, Michale? Nemůžu si vzpomenout. Vím jen, že jsme byli ve Špindlu. S Yannisem. Já jsem ale neřídila, vid? Tobě nic není? Nějak mi to do sebe nezapadá.“

„Tím se teď netrap, měla bys hlavně odpočívat.“

„Odpočívat budu, ale s kým jsem jela v autě? Jsou všichni v pořádku?“

Michal se skelnatějícíma očima a roztřeseným hlasem řekl: „Klárý, těžko se mi to říká, ale půjčila jsi auto Yannisovi, jela jsi s ním, najednou asi ztratil kontrolu nad řízením a v zatáčce to napálil do stromu.“

„Cože? Já ho nechala řídit moje nové auto? To se mi nezdá. A jak je na tom on?“

„No, nechťelo se ti mu ho půjčit, ale já jsem tě přemluvil. Promiň.“

Klára trochu snížila své rozčarování: „Dobrá. To už je jedno. Ale jak na tom je on, Michale?“

Michal těžce polknul: „Zemřel.“

Klára vytřeštila oči: „Cože? Michale, že to není pravda!“

„Bohužel ano. Je to hrozné neštěstí. Zemřel a navíc, to ještě věděl. Víš, jak mi poslední dobou stále opakoval, že se mu určitě něco stane? Měl pravdu. A já to všechno viděl. Zemřel mi v náručí, zemřel před očima svojí ženy. Pořád mě ten obraz v duchu pronásleduje.“

Klára Michala objala a propukla v hlasitý pláč. I Michal měl slzy na krajíčku, ale snažil se zachovat klid.

„Promiň. Neměl jsem takhle mluvit. Nemysli na to, lásko, teď je nejdůležitější, abys byla v pořádku ty. Fredy je u našich a už se na tebe strašně těší. Potřebuje tě. Oba tě potřebujeme. Na nic jiného nemysli, slibuješ, miláčku?“

Klára se ztěžka nadechla a na Michalův naléhavý pohled odpověděla: „Slibuju.“

„Dobře. Teď odpočívej. Všechno bude zase dobré. Miluju tě.“

Michal stiskl Kláře ruku a políbil ji.

„Taky tě miluju. Michale, kdy mě pustí domů? Chci být co nejdřív s vámi.“

„Neboj se. Bude to nejvýš pár dní. Doktor ti poví konkrétněji a já si tě pak hned odvezu, ano, princezno moje? Teď už ale musím běžet. Musím Kyře pomoci s pohřbem a ostatním.“

„Rozumím. Tak běž a pozdravuj moc Fredyho. Navečer mu zavolám, ano?“

„Jasně. Bude rád. Opatruj se. Ahoj.“

Klára Michalovi zamávala na rozloučenou: „Papa.“

Tak Yannis to má za sebou! A já to klidně mohla mít za sebou taky. Brr! Z toho je mi teda pěkně nanic. Yannis je mrtvej. Ne že by to pro mě byla nějaká velká škoda. Ale mně by stačilo, aby odtáhl zpátky do Řecka a nechal Michala na pokoji. Umírat hned nemusel. Co ale bude teď? Vráť se náš život do starých dobrých kolejí? Hlavně abych už byla doma!

Klára ale domů hned odejít nemohla. Hlavní ošetřující lékař jí sdělil, že v nemocnici musí zůstat ještě tři dny na pozorování. Byla dost dlouhou dobu v bezvědomí, tak lékaři musí mít jistotu, že je a bude v pořádku. Klára z toho potěšená sice nebyla, ale byla zase dost vyděšená na to, aby odešla domů na reverz. Nezbyvalo jí tedy nic jiného než čekat. A čekání, to ona nesnášela. Někdo by si četl časopisy, někdo by si četl knížky, jiný by třeba koukal na televizi, ale to ona v nemocnici nedovedla. Jestli čekání nesnášela, tak nemocnice přímo bytostně nenáviděla.

Nemocnice. Kdo by je také mohl mít rád? Sterilní prostředí? Ne, spíš to staré vybavení, smrad z dezinfekce, sestry s chováním, které odkoukaly

ještě v minulém režimu. Když k tomu ještě přidáte obavy o své zdraví, hnedle je vám nanic.

Takhle se Klára cítila. V nemocnici byla za svůj život už potřetí. Z toho číslo dva nebyla vlastně nemocnice, ale porodnice, a to bylo vyvážené rozkošným uzlíčkem s maličkým pindíčkem, který si po nepříjemném pobytu mohla odnést s sebou domů. Zato první případ pro ni byl dost děsivý. Kláře byly tehdy čtyři roky. Ten, kdo má dětičky, ví, co první nástup do dětského kolektivu pod názvem mateřská školka udělá s jejich nemocností. Zatímco první tři roky jsou s maminkou doma a nemarodí, poté to je většinou tak padesát na padesát. Čtrnáct dní ve školce, čtrnáct dní doma. A tak to bylo kdysi i s malou Klárkou. Jen co začala chodit do školičky, neustále jí u nosu visela nudle, která se později proměnila v kašel. V Klárčině případech kašel dávkový (dnes by se to asi odborně dalo nazvat laryngitidou). Přestože se její maminka snažila sebevíce – pitný režim, kapičky, sirupy, inhalace... všechno bylo marné. Jedné noci to její rodiče už vyděsilo natolik, že malou Klárku odvezli do berounské nemocnice. Zatímco tento krok možná o něco snížil vyděšení rodičů, Klárino vyděšení vyjelo na ručičce barometru na maximum. Když se dospělého člověka zeptáte, zda si pamatuje něco z jeho čtyř let věku, obvykle je toho hodně málo. Klára si nemocniční pobyt pamatovala dokonale.

Sedm dní. Sedm ještě delších nocí. Pokoj se čtyřmi postelemi. V okně mříž. Kluk, který měl plnou skříňku kompotů. Přivezli mě v úterý. Ve středu přišli na návštěvu naši, ale na dětské se za komunistů nemohlo. Naši tam čekali u vstupu na oddělení na ošetřující lékařku, aby jim řekla, jak to se mnou vypadá. Bylo to někdy na jaře. Přinesli mi bačkory a ovoce. Náhoda chtěla tomu, že já jsem v té chvíli šla zrovna ze záchodu a zahlédla jsem je. Byla jsem přešťastná. Rozeběhla jsem se. Viděli mě. Za chvíli jsem měla být v jejich náručí. A asi bych i byla, kdyby mě nezahlédla sestra a její silná paže mě bleskurychle nestáhla zpátky do pokoje. Bránila jsem se. Kopala, škrábala. Bohužel marně. Přivázali mě k posteli jako zvíře. Fuj! Ještě teď mi je z toho nanic.

Takže jsem v nemocnici. Jsou mi čtyři. Přivazují mě k posteli, abych neutíkala. Zavírají mě do kumbálu s úklidovými prostředky, abych nezlobila. Jsem vyděšená. Černá ale není vždycky tak úplně černá. Ještě se teď se mi vybaví jakási omáčka vypadající jako svíčková, ale je v ní

hrášek. Malinová limonáda, co mi nosí mladý medik. A potom ten nezapomenutelný návrat domů.

Klára si vzpomínala a nervózně se u toho vrtěla na posteli. Čekala na budoucnost, která začne jejím odchodem z nemocnice. Zatím netušila, jak zlomový moment v jejím životě právě prožívá. Aby se v nemocnici nenudila, necháme ji vyprávět příběh jejího života, který ji dovedl až sem.

Vyslechli jste za život určitě spoustu nejrůznějších příběhů. Ať už u kadeřnice, v jakémkoliv obchodě, dopravním prostředku, od kamarádů, známých či třeba od trenéra v posilovně. Tak já bych vám teď nejraději řekla, že mi tento příběh vyprávěl někdo jiný. To by bylo určitě jednodušší, ale tak to nebylo. Já vám dnes budu vyprávět příběh svůj nebo přesněji svůj a svého manžela.

Asi se shodneme na tom, že přátelství je v životě hodně důležité. Své přátele si vybíráme pečlivě už od dětství. Já si například pamatuji první přítelkyni už ze školky. Jmenovala se Evička. V mém příběhu ale hlavní roli nehraje přítel můj, ale přítel mého manžela. Já si své přátele vybrat můžu. A také to tak samozřejmě dělám. Jinak je tomu ale s přáteli mého muže. Ty já vybírat nemůžu. Ty musím respektovat. Bohužel nebýt nešťastné volby mého manžela, který si vybral za přítele zrovna Yannise, mohl náš život plynout jako v pohádce.

Jsem až ta druhá

Tak ještě jednou. Jmenuji se Klára. Líbilo by se mi asi jiné jméno, ale bohužel se moji drazí rodičové v maminičině požehnaném stavu nechali na dovolené u Slapské přehrady inspirovat jakousi roztomilou holčičkou tohoto jména, takže nemohu být třeba Samanta, Dominika, Elena, ale jednoduše Klára. A musím říci, že za ta léta jsem si vlastně na to jméno už docela zvykla.

Moc se mi nechce říkat, kolik mi je let, ale pro můj příběh je to asi důležité alespoň naznačit, abyste měli pojem. Takže je mi něco málo přes čtyřicet. Přesně to neřeknu, protože od té doby, co se narodil můj syn Frederik, si nějak začínám uvědomovat své stárnutí a nedělá mi to zrovna dobře. Jednoduše mi totiž došlo, že pravděpodobně lépe už vypadat nebudu, a to je pro ženu dost frustrující. Zatímco muži zrají jako dobré víno a s narůstajícím počtem šedivých vlasů jsou více sexy, my ženy prostě stárneme. Už je to docela dávno, co jsem vypadala podobně jako anorektička, na mých havraních vlasech nebyla jediná šedina, celulitida a popraskané žilky byly sci-fi.

Abych si zase jenom nestěžovala, pravdou je, že vypadám na svůj věk docela zachovale. Při výšce 174 cm mám 62 kilo a určitě něco váží moje nemalá prsa, takže to jde. Pleť také docela ujde, vlasy, až na těch pár zmíněných šedin, jsou stále lesklé, dlouhé, parádně husté a rozpustile kudrnaté.

Přestože jsem vlastně docela hezká, na svou sestru teda vážně nemám. A to si bohužel myslí od dětství i naši.

Když mě totiž postavíte vedle mé sestry, zjistíte, že já vlastně nejsem dost štíhlá, dost jemná, dost křehká, něžná a krásná. Taková je

přesně má sestra Veronika. Sice nemá tolik centimetrů ani tolik vlasů, ale zase má méně kil a výraz anděla. Tak ta si rodiče uměla omotat už od peřinky. Už jako miminko vypadala totiž neuvěřitelně krásná a zranitelná. Vzhledem k tomu, že se narodila o pár týdnů dřív a jen s něco málo více než dvěma kilogramy, naši se o ni stále strachovali. Byla pořád huběňoučká, bílá, často nemocná, a tak ji museli stále hlídat, hýčkat a opatrovat. Verunka si svým pláčem k sobě stále všechny volala a až v jejich náručí dokázala najít potřebný klid. To se mnou to bylo jinak. Já, když jsem o dva roky později přišla na svět, jsem měla skoro čtyři kila, baculaté tváře a vesměs jsem od malička nikoho nepotřebovala. Snědla jsem vřdycky všechno, najedená jsem byla jedna dvě a ke štěstí mi stačilo sledovat svět kolem sebe. U někoho žadonit s brekáním bylo pod moji úroveň. Máma říkala, že jen co jsem uměla trochu mluvit, když mi večer přinesla mlíčko, nechtěla jsem uspávat, jen jsem řekla: „Máma pryč!“ (mysleno pryč)

Zatímco ségra domů nosila samé jedničky a už od dvou let si pečlivě ráno vybírala, co si vezme na sebe, já byla ve škole dost průměrná, a kdyby nebylo ekonomičtější nosit šaty, které sestra odložila, raději bych s klukama hrála fotbal v tepláčkách.

A navíc táta potřeboval kluka. Ségra by ho teda moc zahrát nedovedla, tak jsem si to musela vzít na starost já. Hrála jsem ho myslím dost často a dobře, až jsem si to docela zamilovala. Nejvíc auta. Zatímco máma s Verčou doma vařily, my s tátou byli v garáži a opravovali... nejdřív staré embéčko, potom škodovku 120, pak felicii a nakonec i oktávku.

Teď už víte, že nejsem jedináček, jsem trochu kluk, tak zbývá jen odtajnit, co teď právě dělám.

Jsem právnička. Musela jsem našim přece dokázat, že za něco stojím. Zatímco všemi obdivovaná sestřička přišla v osmnácti nějakým nedopatřením do jináče, já v osmnácti nastoupila na vysokou. Nebyla to sice moje vysněná škola, ale teď si říkám, že právnička zní možná nakonec víc sexy než doktorka.

K právniččině jsem se dostala tak trochu z donucení. Odmala jsem toužila stát se doktorkou. Koukat do mikroskopu. Moc jsem chtěla dělat histologii. Na medicínu jsem se ale nedostala. A pak najednou, když jsem zjistila, že rodiče mi s penězi na vysoké moc nevypomůžou a dělat medicínu společně s brigádami se zdálo být dost náročné, rozhodla jsem

se ekonomicky další rok pro práva. Nic lehkého, ale prý se o zkouškovým dá vše potřebné rychle naučit. Hlavně se nemuselo chodit na přednášky a semináře. Proto jsem první tři roky studií vydělávala poměrně dost peněz v dost známém baru. Práci v baru mi dohodila kamarádka. Bar byl otevřený celý týden a jeho součástí byl i sál, kde byl čas od času nějaký koncert nebo výjimečně i divadlo. Jinak tam docela slušně pouštěl hudbu jeden cool dýdžej. A protože pouštěl fakt dobrou, kolikrát jsme zavírali třeba až v půl osmé ráno. Pracovaly tam se mnou prima holky a byla tam legrace. Bar vlastnili čtyři společníci (chlapi) a jeden z nich nás tam vždy hlídal, aby nás nikdo z přítomných hostů neotravoval. Nikdy by mě teda nenapadlo hledat si chlapa v baru, ale je jasné, že to tam na mě čas od času někdo zkusil. Když se mi líbil a vydržel tam se mnou až do ranní zavíračky, dočkal se i nějakého toho sexíku. Ale nic víc. Samozřejmě to byla jedna velká párty, ke které u velké části našich hostů patřily i drogy. To se mě ale netýkalo. Já byla čistá. Nebyla jsem fanda tohohle života, já jen potřebovala peníze. Výhodou bylo, že při téhle práci už do jiného baru či hospody nevlezete. Máte toho plné zuby. Když jsem se doma večer svlékla a vysprchovala se, stále jsem smrděla hospodou. Vlastně ani nechápu, jak jsem to mohla vydržet. Tři roky v kouři a moři alkoholu stály. Jelikož ve škole to byla jen samá teorie, přišel čas vyrazit do terénu. První pracovní zkušenosti jsem získala již za studií, když jsem nastoupila na brigádu do České obchodní banky. Díky praxi se mi podařilo zvládnout i závěrečné státnice, neb jsem si za téma diplomové práce vybrala z občanského práva procesního téma „žaloba“. Žalobu, která pak v mé další profesní kariéře byla vlastně na denním pořádku.

Vysoká škola dokončena. Uf! A výsledek? Hned po škole jsem nastoupila na plný úvazek do právního oddělení České obchodní banky, kterou už jsem měla z brigády pěkně ořapanou. Úplně přesně, nastoupila jsem do úseku s názvem „Vymáhání rizikových pohledávek – fyzické osoby“. A jelikož jsem dost loajální člověk/zaměstnanec, zůstala jsem tu až doteď.

Někoho možná napadne, jak to v takovém oddělení vypadá. Takže vám svou práci trochu přiblížím. Naše oddělení má zhruba okolo dvaceti zaměstnanců/právníků. Celé oddělení řídí jeden muž jménem Honza Hlavatý. Těsně pod Honzou jsem já a Tomáš. Tomáš i já máme na starosti zhruba deset právníků. Já mám případy, které se týkají fyzických

osob, Tomáš zase ty, které se týkají osob právnických. Než jsem se ale dostala na manažerskou pozici, začínala jsem jako každý z mých podřízených. Právník, který dostane na stůl okolo 300/400 spisů, a čím jste u firmy déle, tím jich máte méně, ale zase stojí za to. Případy se týkají těch, kteří bance dluží. Do padesáti tisíc nás to moc nezajímá a tyhle případy jsme outsourcovali jiné externí firmě. Pohledávky nad tuto hranici, zejména ty zajištěné nemovitostmi, ale řešíme my. Pokud náš dlužník nemá na sobě, resp. na nemovitosti, kterou vlastní, exekuci, podáme standardní žalobu k soudu. Pokud ale je už na nemovitost v zástavě banky vedená exekuce, potom pohledávku musíme přihlásit do exekučního řízení a situace se lehce komplikuje. Nejlepším východiskem pro nás je v tomto případě podat návrh na insolvenční řízení. A samozřejmě tu jsou nekonečná stání u soudu. Takže hurá v usudém kostýmku na slyšení. A tam se tedy někdy opravdu pobavíte. Lidi slibují a slibují, až je mi z toho někdy smutno. Často ale vůbec nedorazí, a tak se zase odročuje a odročuje. Na pořadu dne jsou i výmluvy typu: „Nezlobte se, jen co za hodinku přistanu soukromým tryskáčem v Praze, určitě to uhradím, nemusíte se vůbec bát.“ Tak na tyhle řeči je možné buď mlčet, nebo dávat ještě blbější odpovědi.

Uf! Ještě že já už k soudům moc nechodím.

Každé pondělí máme já a Tomáš poradu s Honzou, kde probíráme nejsložitější případy, předkládáme průběžné výsledky a diskutujeme reporty, které se pak předkládají samotnému vedení banky. Když nás Honza propustí, rovnou šupneme do další porady, a to tentokrát v opačném postavení. Já sedím v čele a kolem stolu mých deset právníků. A zase řešíme případy, probíráme výtěžnost, navrhujeme efektivní strategie. Naštěstí už máme všichni brzo hlad, a tak končíme obvykle ještě před obědem. Zbytek týdne už se neradíme všichni dohromady, ale jsem tam pro své svěřence k dispozici, a k tomu si ještě řeším ty moje libůstkové případy.

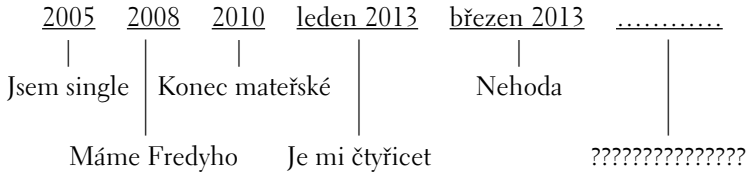
Ale úplně jsem vám zapomněla říct, že pracuju moc ráda. Oproti ostatním v tomto uhoněném komerčním světě, já mám jednu výhodu. Moje práce mě fakt baví a nevadí mi ji dělat klidně celý den. A byly i časy, kdy jsem ji opravdu celý den dělala.

A právě odtud bych vám chtěla začít vyprávět svůj příběh. To se ale musíme vrátit do roku 2005, kdy jsem potkala mého manžela Michala.

+

Muže, díky němuž jsem potom potkala Yannise, kvůli kterému, jak už víte, tady teď trčím v nemocnici.

Abyste se v tom neztratili, nakreslíme si takovou malou časovou osu:

Tak už pšt. Píše se rok 2005.

září 2005... (před osmi lety)

Je mi dvaatřicet.

Jsem single. Spokojeně single. Žiju si, jak se mi zlíbí.

Většinu mého dne vyplňuje práce. A můžu asi říct, že jsem ve své práci docela úspěšná. Je to asi půl roku, co jsem se v našem oddělení dostala na vedoucí pozici, takže krom docela náročné práce ještě k tomu řídím deset dalších lidí.

Jak vypadá můj běžný pracovní den? Těžko vstávám. Skoro každý druhý den zaspím. Nestíhám. Tryskomety do práce. Porada, papíry, schůzky, sem tam soud. Občas nějaký stresík. Skoro vždycky přesčas. Neplacený ☹. Než večer z práce odejdu, bohužel si nemůžu objednat večerň na www.dámejídlo.cz, protože tahle webová stránka ještě neexistuje. Takže se musím cestou zastavit u Čiňana. Trošku na té jejich kuchyni ujíždím. Škoda, že jsem se nenarodila někde hodně daleko s šikmýma očima. Alespoň za to jídlo by to teda stálo. Takže jdu z práce, koupím čínské jídlo do krabičky, a když si ho pak vychutnávám u televize, připadám si jako v nějakém americkém filmu. To je paráda! No, abych zase nevypadala jenže pracuju nebo dlabu nudle a kung-pao u televize.

Miluju běhání... a z těch ženských neřestí samozřejmě nákupy. Značkové nákupy. Nekupuju ale jako moje ségra lodičky a kabelčičky. Já kupuju pohodlné a kvalitní oblečení, spíše sportovního typu. Nejčastěji na běhání. A když je potřeba, tak do práce samozřejmě něco slušnějšího.

Do mé dospělosti jsem stále musela nosit obnošené oblečení po ségře, které mi zaprvé nesesdělo a za druhé se mi nelíbilo. Teď si to asi snažím vynahradiť. A kde v zimě nejlépe zahnat depresi než v nákupuáku!

Bydlím v Praze. V Praze 4, kousek od metra Budějovická. No, není to centrum Prahy, nejsou to Vinohrady, ale oproti okrajové části Berouna, kde jsem vyrostla, je to tady pro mě takový malý Manhattan.

Můj byt je poslední na dlouhé chodbě jednoho pavlačáku. Od stavebního inženýra, který se ale nakonec žíví finančním poradenstvím, si tam už pár let pronajímám moc hezký podkrovní byt. Šikovný pan inženýr si tento byt spolu s ostatními v mém patře vybudoval z půdního prostoru. Díky bohu, že má rád dřevo, a tak je to tam celé moc útulné. Velkými okny si pohodlně vstoupím na terasu, která poskytuje dost soukromí k tomu, abych se tam klidně i občas mohla opalovat nahatá. Vybavené to úplně nemám, ale postel, pohovka a jídelní stůl mi zatím ke štěstí stačí. Nejdůležitější je stejně obrovská šatna.

V mém bytě je fantastické ticho. Neslyším žádný hluk z venku ani sousedy. Výhodou také je, že nemám žádného spolubydlícího ani žádné zvíře.

Jsem ráda sama. Klid, ticho, nikdo po mě nic nechce, nikdo mě neorganizuje, do ničeho mi nekecá. Byly tu občas nějaké pokusy od mužů dělat mi dlouhodobou společnost, ale děkuji, nechci. Oni sice chlapi dokážou být na začátku neuvěřitelně milí, pozorní... a naslibují vám hory i s horákama. Za čas ale chtějí, abych dělala všechno s nimi nebo oni se mnou, furt si na něco stěžují, člověk je musí stále poslouchat, dělat, že chápe, stále jim říkat, jak jsou báječní. A k tomu ještě sex dvakrát denně, z toho ten první po ránu, když fakt chci spát. To není nic pro mě. Já chci svobodu, nechci kvůli nikomu měnit svůj život. Mně se líbí takový, jaký je. Až do dospělosti jsem se musela přizpůsobovat našim, taky své báječné sestře, musím se přizpůsobovat v práci. Doma už chci mít prostě klid. Nebudu si přeci kvůli občasně chuti na klobásu tahat domů celé prase. Navíc chlapi neuklízejí, smrděj..., pijou pivo u televize s nohama na stole a podobně... Fúj! Možná jsem moc velký realista, žádný snilek, možná příliš kritická... na to, abych se zamilovala. No, tak abych mužům zase tolik nekřivdila a nebyla před vámi pokrytecká. Jeden zde má ambulantní vstup povolen. Ale o tom až později.

Do čeho jsem ale naprosto zblázněná, jsou auta. Bydlím sice v pronajatém bytě, ale mám parádní bourák. Moje značka je BMW. A moje láska konkrétně BMW Roadster Z4. Mám ho chvíličku. Musela jsem ale na něj pěkně dlouho šetřit. Samozřejmě není úplně nový, ale jsem jeho druhý majitel a jako nový téměř vypadá. Je prostě úžasný!

Od plechu ale zpátky k něčemu lidštějšímu. A tím je opět má sestra.

Možná jste už trošku pochopili, že na ni malinko žálím. Ale zase jenom malinko, protože jinak ji mám moc ráda a tvoří určitě neoddělitelnou součást mého života. Že Verunka vypadá jako panenka barbie, už víte, a pokud umíte počítat, tak tedy víte, že Verunce je už skoro pětatřicet. Taak a teď se mé sestřičce zavrtáme trochu do soukromí.

Zatímco já studovala v čase střední školy na gymplu, Verča šla na obchodku. Kdyby nebylo toho nechtěného otěhotnění, které bylo nejspíš přesně v den jejího maturitního večírku, možná by Verča teď byla vysoká ekonomka. No, ale já zase bych neměla úžasného synovce jménem Jáchym. Verunka na maturitáku neotěhotněla se spolužákem, jak byste si mohli myslet, ale s kamarádem jednoho jejího spolužáka, který bohužel maturitu neměl. Byl to nedostudovaný automechanik. Mimo jiné také pěkný gauner. Naším to bylo hned jasný. Ale ségra byla prostě zamilovaná, že jí to mimino snad ani nevadilo. A tak se jim narodil Jáchym. Nějakou dobu jim to s panem automechanikem docela fungovalo, ale začas ségra začala narážet na fakt, že jejímu manžilkovi Fanouškovi šly ručičky trochu dozadu. A tak pochopitelně začali skomírat s penězi. Naši se jim snažili pomáhat, ale nešlo to do nekonečna. Ségra byla na zhroucení a Fanouše nenapadlo nic jiného než si někde sehnat bouchačku a jít udělat s kamarádem pobočku tamní banky. Malé město a oni si ani nevzali kukly, pitomci, takže je poldové měli už druhý den. Ségra se zhroutila ještě víc a přestěhovala se zpátky k našim. Dohromady se tam teda dala dost rychle, a tak naši hlídali a ségra stále někde pařila. Střídala kluky jak ponožky. Jeden horší než druhý. Měla ale obr štěstí, když jí jedna její povedená kamarádka představila Pavla. To už bylo ségre dva roky pod třicet, Jáchymek chodil už dávno do školy a ona pracovala jako účetní. Pavel byl docela fešák a velký sympaťák. Měli rodinný hotel a zrovna jako náhodou dali jejich účetní výpověď. A tak se ségra nastěhovala nejen do účtárny, ale rovnou i do Pavlovy postele. A dobře že tak. Pavel je fajn, občas ségru drbe za kraviny, ale umí vzít

za práci. Je vyučený truhlář. Truhlář, který se nemohl dívat, jak jeho táta hotel vede. Se starostmi s provozem hotelu se k truhlářině bohužel dostane už jen zřídka. I když pro děti třeba vyřezal krásnou kolébku. Děsně si nás ale teda koupil, když tomu gaumerovi Fanoušovi dal nějaké prachy, aby se Fanda Jáchyma vzdal a Pavel si ho potom osvojil. Ségra mu z vděčnosti hned porodila Elišku a teď ještě malého Dádu.

Takže zatímco já nemám děti žádné a jak si tak pěkně pohodlním, kdo ví, zda nějaké mít budu, ségra má rovnou tři. A to je teda mazec. Naši jí hodně pomáhají a já občas taky chodím hlídat. Jsem přece hodná teta. Ale i tak si toho, myslím, sestřička nabrala trošku moc.